

Manolito»; i el 1945, a més d'una Tòmbola benèfica, i la inauguració d'una exposició de pintures del nostre artista en Joan Abelló, destacariem el partit de futbol contra el C.F. Júpiter, la representació, a la Cooperativa, de «Don Gil de Alcalá» i una novetat certament remarcable: No hi hagueren focs d'artifici.

RECORDS DE JOVENTUT

Com en la famosa cançó den Joan Manuel Serrat «Ara que tinc vint anys», jo em trobava llavors en plena juvenesa. I encara que des de llavors ha plogut molt, els records s'acumulen perquè, certament, les festes majors eren en veritat «majors». Les esperàvem durant tot l'any, i ens comprometíem les dances un mes o dos abans. Recordo que els meus cosins de Barcelona arribaven amb l'autobús fins a La Marinette, portants una sindria tan grossa que l'havien de fer rodolar... I, durant tres dies, a menjar talls de rostit, moltes vegades sense gana, i la pobra mare a la cuina, com tantes d'altres. I, els dimecres, ja acabada la gresca, de nou cap a la

feina, amb la música a les orelles i el cansament dels 300 balls, amb l'americana suada i la corbata, perquè hauria estat impensable ballar descamisats...

Seguim però, desgranant els records d'aquells anys:

1946. — Cercavila dels gegants i els nans. Partit de bàsquet de la rivalitat: Ripollet-Mollet. Exposició d'aquarel·les d'en Joan Castellsagués. Més bàsquet: U.D. Montgat-C.B. Mollet. Recepció a l'Ajuntament i vi d'honor a La Marinette en homenatge al jugador internacional de futbol en Marià Gonzalvo. Sarsueles: «La Dogaresa» i «Los cadetes de la Reina». I més bàsquet: B.I.M.-C.B. Mollet. Sardanes per La Lira de Sant Celoni. I la companyia de varietats Blas-Wilson.

L'EMPRESA, SENSE ENVELAT

Aquest any, però, seria notable no pas pels espectacles que hem resumit, sinó per una altra circumstància ben curiosa: el quadre escènic del Centre Parroquial s'entestà a fer funció per la Festa Major i això trencaria les bones relacions que fins llavors havien

sostingut la Parròquia i l'Empresa Continental, i s'acabà el fer envelats al pati de l'Acadèmia Viñas. Al Centre s'hi representarien un drama, «Fosca eterna», i un sàinet, «Per no entendre el castellà».

Les empreses decidiren no fer envelat, adornar les sales i portar les millors orquestres, i les Entitats esportives aixecaren un envelat i s'emportarien pràcticament a tot el poble, amb unes poques excepcions, entre les quals em tinc d'incloure —potser per aquest tarannà meu una mica «esperit de contradicció», que va tenir la virtut de permetre'm ballar a dues orquestres, amb la sala buida... La segona nit però, no em va venir la balladora, i una noia que vaig anar a treure d'un dels palcos de l'Ateneu, tot i que em deia que no havia ballat mai, resultà que no m'enganyava. Com que jo tampoc no he estat mai gaire «bailarín», la cosa acabaria anant a veure una sarsuela...

Del 1947 destacaria únicament la representació de «Marina», per Maria Espinalt, Joan Gual, Lluís Corbella i Geroni Vilardell, i l'aparició de combats de bo-

xa, lluita lliure i grecoromana. L'any però que resultà del tot extraordinari seria el següent:

1948. — Hi hagué, en efecte, aquell any, dos envelats, el de la Cooperativa, i el de l'Agrupació d'Entitats i, per si no fos prou, la Pista Rosaleda, del Sr. Godina. La companyia de Marcos Redondo presentaria «El Dictador», tindriem els «Xiquets de Valls», l'Orquestra d'en Ramon Busquets, i la Irma Vila y sus Mariachis, que feien furor a tot arreu.

Recordo que aquell any teníem a casa uns parents de prop de Tortosa. I el «tío» Carles digué, entusiasmat: «—Volien fer-me quedar a Barcelona, i resulta que el millor de Barcelona està a Mollet!»

ELS PROGRAMES

En quant als programes anunciadors de les festes, pel meu gust, s'enduria la palma el que il·lustra aquest treball, o sigui el de 1946: una veritable filigrana tipogràfica de l'inoblidable Miquel Bachs, i del pintor Josep Alfonso Cuní, que treballava llavors a la seva impremta.

D'aquells Jocs Florals de 1920 me n'explicaven

La publicidad siempre ha colaborado con los medios de comunicación locales

l'anècdota següent: Hi va concórrer un poeta granollerí amb una poesia fent elogi del nostre poble, que no resultaria premiada, pel qual motiu la tornà a presentar a Granollers suprimint tota referència a Mollet.

En realitat, no ens feia falta perquè el millor elogi ja l'havia escrit, a «La Veu del Vallès», el 30 de maig de 1897, un altre poeta, l'Anton Ventalló.

I el programa de 1946 que esmento tingué, entre altres encerts, el de reproduir aquesta poesia, «Lo poble de Mollet» que després de mencionar les característiques del terreny i de les seves activitats, feia aquest vaticini tan atinat:

«Ayguas fondas a una

cana - que's molt abundant y bona - tres horas de Barcelona - que sembla son arrebald, es terra privilegiada - y sens dubte destinada - a sé un poble industrial.»

Elogiava seguidament els molletans («Entre ells no es coneixen lladres - ni viciosos jugadors») amb especial menció del sexe femení («Y si vos parlo de las donas - las noyas son molt bonicas») per acabar dient: «Y com que son territori - no necesita alabarse - ja que tot pot comprovarse - y tothom sab que's un fet - que la veritat may enganya - be pot dirse de Mollet: Es de lo millor d'Espanya.»

Joan Aliquer

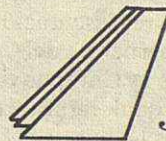

*Mutua General
de Seguros*

- COMBINATS INDUSTRIALS, COMERÇOS I OFICINES
- AUTOMOBILS I ACCIDENTS EN GENERAL
- PLANS DE JUBILACIÓ (PERSONALS I EMPRESARIALS)
- I TOT TIPUS D'ASSEGURANCES

DELEGACIÓ A MOLLET DEL VALLES

C/. ANSELM CLAVÉ, 1 ENT. A - TEL. 593 27 58

Jordi Costa.

Jover

Anselm Clavé 2 4^è 1^è Edifici CATALUNYA

Tel. 593 3895